SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 17 AUGUSTUS 1939

WIE DOET ME WAT?

HET GEVONDEN HOEFIJZER

HANS en Tom waren écht uit hun humeur. Maandenlang hadden zij zich op de vacantie verheugd, die ze dit jaar met vader en moeder en hun zusje Nini op een mooi plaatsje in Gelderland zouden doorbrengen. Tom had wel gevraagd, wanneer ze nu eens naar het buitenland mochten, maar vader had gezegd: „Een flinke Hollandse jongen moet eerst z'n eigen land leren kennen. Er zijn in ons land zoveel plekjes, die minstens zo mooi en misschien wel mooier zijn dan welk plaatsje in het buitenland ook. En dan, je bent nog jong, later kom je daar ook nog wel eens."

Tom had al dadelijk moeten toegeven, dat vader volstrekt niet overdreven had. Het plaatsje, waar ze hun vacantie zouden doorbrengen, lag helemaal in het groen verscholen. Alleen het oude, verweerde kerktorentje stak boven de bomen uit.

Dat was dus wel allemaal in orde, maar van de eerste vacantiedag af had het pijpestelen geregend. De ene regenbui volgde op de andere. Het was al begonnen, zodra men uit de trein stapte en nu, na drie dagen, regende het nog lustig door. Die voortdurende regen was voor Hans en Tom en Nini een bron van narigheid geworden. Want als het zo heel erg regent en er maar geen stukje van de blauwe hemel te zien komt, dan wordt het vervelend. En als je je gaat vervelen, dan kom je zo ongemerkt tot allerlei kattekwaad.

Ach, laat ik het ook maar eerlijk zeggen: Tom en Hans waren niet alleen zo uit hun humeur om het slechte weer, maar ook, omdat ze een beetje zelfverwijt hadden en kwaad op zich zelf waren. Dat kwam zo. De dag tevoor was het een ogenblikje droog geweest en toen waren ze met Nini in de tuin gaan spelen.

Moeder had nog gewaarschuwd, om niet in bomen te klimmen. Ze hadden het tóch gedaan, maar erger nog was, dat ze zelfs Nini hadden overgehaald om het te doen. Eerst waren ze zelf naar boven geklauterd en toen hadden ze Nini uitgelachen, omdat zij niet durfde.

„Die meisjes zijn ook altijd zo kinderachtig, die durven nooit wat," had Tom minachtend gezegd. En toen ook Hans haar nog verweet, dat ze bang was, was ze ook in een boom geklommen. Wel niet zo erg hoog, omdat ze het zo griezelig vond, maar toch hoog genoeg om te kunnen vallen. Nini wás ook gevallen en.... had haar voet verstuikt. De tak, waarop ze wilde gaan zitten, was afgebroken, en zo was ze op de grond geploft.

O, wat had Nini een pijn geleden! Ze zát nu in een gemakkelijke stoel en de dokter had gezegd, dat ze de eerstvolgende dagen nog niet mocht lopen. Moeder was natuurlijk boos geweest en vader niet minder. Dat was dus al 'n heel treurig begin van de vacantie geweest.

„Waarom heb jij ook zo smalend gezegd, dat meisjes nooit iets durven?" verweet Hans, toen hij met Tom op een landweg buiten het dorpje wandelde. „Je weet, hoe Nini is: als je haar zoiets zegt, wil ze juist tonen dat ze het wel durft."

„Wel ja," antwoordde Tom geërgerd, „ga mij er nu maar de schuld van geven, dat Nini gevallen is. Natuurlijk is het erg jammer, maar dat er een tak breekt, had jou of mij ook kunnen gebeuren."

„Laten we er maar geen ruzie om maken," vond Hans, „eigenlijk hebben we allebei schuld. Wij zijn jongens en wij hadden Nini moeten beletten, om in een boom te klimmen. Dat is helemaal niets voor een meisje. We hadden wel vooruit kunnen weten, dat ze zou vallen."

„Ik vind het echt naar," mopperde Tom ontevreden. Het was echter hoofdzakelijk de ontevredenheid met zichzelf, die hem zo deed spreken....

Zo wandelden Hans en Tom langs het natte zandpad. Want al had de regen opgehouden, de bomen en struiken dropen nog en de grond was doorweekt van het vele regenwater.

Ineens schopte Hans iets voor zich uit. „Een hoefijzer, dat betekent geluk," zei hij op een toon, alsof hij aan dat geluk in deze vacantie zelf niet meer geloofde. „Zouden we nu eindelijk mooi weer krijgen en toch nog een prettige vacantie hebben?"

„Misschien heeft het paard van een ruiter dat ijzer verloren," veronderstelde Tom. „Dat kan haast niet," beweerde Hans, „want dit hoefijzer is veel kleiner dan van een paard."

„En van een ezel is het ook niet, want daarvoor is het weer te groot," zei Tom. „Maar in elk geval, of het van 'n ezel of van een paard is, doet er niet toe. Een gevonden hoefijzer brengt geluk, zegt men, en dat is de hoofdzaak."

„Ik wist niet, dat jij zo kinderachtig was, om te geloven dat zo'n gewoon stuk ijzer geluk kan brengen," spotte Hans.

„Laten we de proef eens op de som nemen," stelde Tom voor. „Maar dan moet je het hoefijzer met een flinke zwaai over je hoofd gooien. Ik heb wel eens gehoord, dat het zo hoort!"

Nini wás ook gevallen en.... had haar voet verstuikt.

Meteen begon Hans te tellen: „Een, twee.... drie!" Hij zwiepte het hoefijzer met kracht over z'n hoofd. Het vloog een heel eind weg, ging met een boog door de lucht en toen... klonk het gerinkel van gebroken glas! Hans en Tom begrepen dadelijk, dat het hoefijzer ergens in een ruit was terechtgekomen. Met verschrikte gezichten keken ze elkaar aan en toen.... zonder een woord te zeggen, zetten ze het op een lopen. Een heel eind verder vielen ze hijgend op een omgevallen boomstam neer. „Zie je wel," zei Hans, naar adem snakkend, „wat een geluk zo'n hoefijzer aanbrengt, als je het over je hoofd gooit! Als vader en moeder dát te weten komen, zit er wat voor ons op!"

„Ik hoop maar," mompelde Tom, „dat de bewoner van het huis niet ontdekt, wie de ruiten bij hem heeft ingegooid."

Hans zat stil voor zich heen te kijken. Vóór hem, tussen het natte gras, zat een libel haar nog vochtige vleugeltjes te drogen. De krekels sjirpten vrolijk, alsof ze blij waren, dat eindelijk weer een zonnestraaltje door de regenwolken glipte....

„En toch, Tom, vind ik het een beetje laf, dat we zo de vlucht hebben genomen. Dat zal vader ook wel vinden, als hij het hoort."

„Wil jij dan soms naar den bewoner gaan en zeggen: Ik ben de jongen, die de ruiten bij u ingooide? Dan zal hij ons wel erg vriendelijk aankijken!" spotte Tom.

„Ja, dat wil ik juist," besloot Hans. „Natuurlijk zal hij ons niet vriendelijk aankijken, maar wel zal hij ons flinker jongens vinden, dan wanneer we als wezels op de vlucht slaan."

„Eigenlijk heb je gelijk, Hans," zei Tom na een poosje. „Laten we terugkeren en eerlijk bekennen, wat we hebben gedaan. 't Was toch geen opzet, 't was alleen maar een domheid van ons. Als vader goedvindt, dat we elk wat uit onze spaarpot nemen, kunnen we die ruit wel vergoeden."

Met lood in hun schoenen keerden Hans en Tom terug naar de plek, waar ze het hoefijzer hadden weggeworpen. En toen ontdekten ze ook al gauw, waar het terecht was gekomen. Iets verderop stond een villa en daarnaast een schuur met een kapot ruitje. Met kloppend hart openden de jongens het tuinhek en belden aan. Het dienstmeisje ging mevrouw roepen. Hakkelend vertelde Hans haar, wat de reden van hun bezoek was, en dat het hem erg speet, dat het hoefijzer door de ruit was gevlogen. „Het is heus maar een ongelukje geweest, mevrouw," voegde Tom er stotterend aan toe.

Samen gingen ze naar het schuurtje, waar Robbie bezig was....

Hans en Tom hadden natuurlijk verwacht, dat ze een flinke uitbrander zouden krijgen en Tom stond van zenuwachtigheid maar op z'n pet te kauwen. Ze werden om beurten rood en wit en ze begrepen er dan ook niets van, toen de dame, na het aanhoren van hun moedige bekentenis, vriendelijk begon te lachen.

„Nee, maar!" lachte de mevrouw, „het is inderdaad een heel rare manier, om als je iemand iets terug wil brengen, het door z'n ruiten te gooien; maar toch zijn Robbie en ik erg blij, dat we het verloren hoefijzer van Hummeltje weer terug hebben. Robbie heeft de hele omgeving al afgezocht en als we het ijzer niet hadden teruggekregen, had Robbie met Hummeltje naar de stad moeten gaan, omdat hier in het dorp geen hoefsmid woont."

Vragend keken de jongens mevrouw aan, omdat ze niet begrepen, wie Robbie en wie Hummeltje was. „Robbie is m'n zoontje en Hummeltje is de Shetlandse pony, die hij heeft," legde mevrouw uit. „Ik zal jullie even laten zien, waar hij staat." Samen gingen ze naar het schuurtje, waar Robbie bezig was, Hummeltje te verzorgen. Hummeltje had mooie lange manen, die helemaal over zijn ogen hingen en een staart, die bijna tot de grond reikte. En verstandig dat Hummeltje was! Hij pakte de klontjes tusschen Robbie's lippen vandaan en hij kon zelfs „ja" knikken en „neen" schudden, als je hem wat vroeg.

Er werd nog veel heen en weer verteld en toen mevrouw hoorde, wat er met Nini was gebeurd, en dat die nu thuis stil op een stoel moest blijven zitten, zei ze: „Dan weet ik het goed gemaakt. Nu Hummeltje z'n hoefijzer weer terug heeft, zal Robbie hem morgen voor het wagentje spannen en dan komt hij jullie en Nini halen om een toertje te maken."

Dat vonden Robbie en Hans en Tom natuurlijk een goed idee en de beide boosdoeners dankten mevrouw om het hardst.

„En nu hoop ik maar," zei mevrouw bij het afscheid plagend, „dat als jullie weer eens iets van mij vindt, komt aanbellen en het afgeven en het niet door de ruiten werpt!"

Hans en Tom, die wel begrepen hoe dom ze hadden gehandeld en dat een hoefijzer ten slotte maar een stuk ijzer is en blijft en niets met geluk heeft te maken, kleurden tot achter hun oren bij dat plagerijtje van mevrouw.

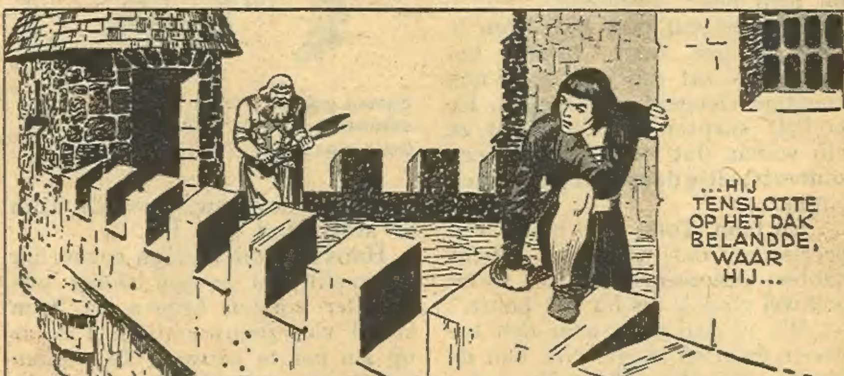
Hans en Tom en Nini maakten nog vele tochtjes in het mooie wagentje, waarvoor het vlugge Hummeltje liep. En toen de vacantie voorbij was, gaf Nini een bos prachtige bloemen bij mevrouw af, met een kaartje er bij, waarop geschreven stond: „Van Nini, Tom en Hans." W. S.

PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
door HAROLD R. FOSTER

KITTY MUIS EN HAAR HOND

DOOR BRANDON WALSH

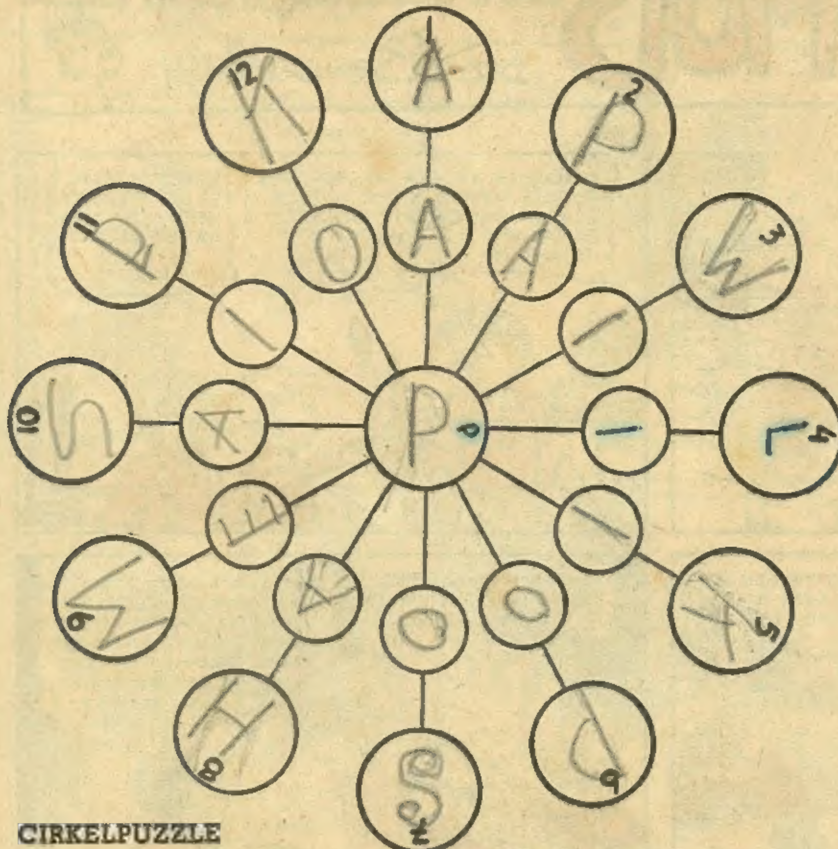

BONT ALLERLEI

CIRKELPUZZLE

Van buiten naar binnen woordjes van 3 letters invullen. Dit raadsel is helemaal niet moeilijk, want we verklappen jullie al, dat elk woordje op de letter P zal eindigen.

Bekijk het volgende lijstje vragen eens en zet je beste beentje voor!

1. Leuk dier.
2. Kan je eten met een lepel.
3. Spelen de kinderen op in een speeltuin.
4. Jantje kijkt sip; hij laat zijn ... hangen.
5. Wordt een kuiken als het wat ouder wordt.
6. Spelen vooral meisjes mee (jongens ook wel eens).
7. Moeder zet de was in het zeep....
8. ... zei de Wolf in het sprookje van Roodkapje en hij at de hele grootmoeder op.
9. Een ander woord voor: klap.
10. Zit in een appel en een peer.
11. Ziekte die de kippen krijgen kunnen.
12. Lichaamsdeel van een dier.

WIE DOET ER MEE ?

			= 18
			= 18
			= 18
18	18	18	18

Plaats de cijfers 4, 6 en 8 in nevenstaande hokjes. Er mogen geen tweemaal dezelfde cijfers in dezelfde horizontale of verticale rij voorkomen, en bij optelling van elke rij, verticaal, horizontaal of diagonaal, moet het resultaat steeds 18 zijn. En nu maar aan het werk.

Oplossingen vorig nummer

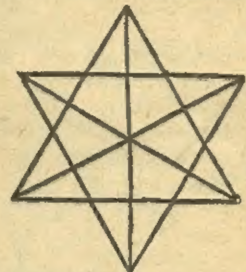
PALMPUZZLE

Van links naar rechts: 1. Stil; 5. Ei; 8. Kokosnoot; 10. Til; 11. Meel; 14. Ria.

Van boven naar beneden: 1. Ski; 2. Tol; 3. Ik; 4. Los; 5. En; 6. I - O; 7. Ster; 9. Om; 12. Ei; 13. La.

EEN, TWEE.... HUP!

STERPUZZLE

Kijk deze zespuntige ster enkele minuten goed aan en probeer dan eens te vertellen, hoeveel driehoeken u hier precies kunt ontdekken.

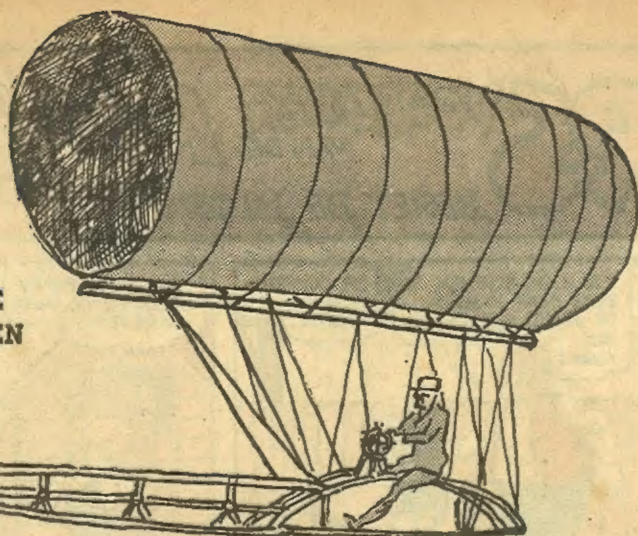
KATTENSPEL

Voor tien tot twintig spelers. Begin met het trekken van een grote cirkel. Hij, die door 't lot is aangewezen als de kat, gaat in 't midden van de cirkel staan. De andere spelers staan buiten de cirkel en er omheen. Nu moeten de spelers telkens in en uit de cirkel springen en de kat moet proberen een speler binnen de cirkel te trekken. Zij mag er zelf nooit uitkomen. Wie gevangen wordt, moet de kat meehelpen, totdat er maar één speler meer overblijft. Dat is de winnaar van het spel. Het lot duidt dan verder weer aan, wie de kat is voor 't volgend spel. Die hun beurt gehad hebben, blijven buiten de loting, tenzij de andere spelers er accoord mee gaan, dat ze weer aan de loting deelnemen.

17. AMERIKAANSE LUCHTSCHEPEN

VLIEGEN: *Vroeger en Nu*

Toen de fiets nog in haar volle glorietijd was — dus vóór de opkomst der auto's — waren er twee Amerikaanse jongelui, die meenden dit bewegingsmiddel te moeten toepassen op het luchtverkeer.

Prof. C. F. Ritchell bouwde een kleine, bestuurbare ballon met een door voetwerk bewogen schroef en hij vloog ermee in 1878 over Hartford, zijn woonplaats.

Een bekende ballonvaarder, Carl Meyers, aapte hem een paar jaar later na. Hij noemde zijn machine een „luchtfiets" en vloog ermee boven verschillende steden. Zijn uitvinding was een verbeterd ontwerp van dat van prof. Ritchell. Beide ontwerpen hadden echter een groot nadeel: ze waren volkomen hulpeloos in een krachtige wind, want er was geen sterveling, die kracht genoeg had in zijn beenspieren om het tegen de wind te kunnen bolwerken, wanneer de vlucht b.v. lijnrecht tegen de windrichting inging. Als proef was het niet oninteressant, maar veel verder kon het de luchtvaart niet brengen. Intussen waren er ook al die 't zonder motor of wat ook wilden proberen.

Volgende week no. 18: Zweefvliegen.

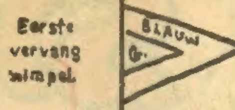
EEN HANDIGE WENK

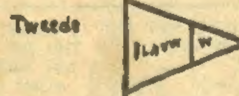
Heb je 'n bloemstruik in je tuin, waarvan de takjes neiging vertonen om te gaan liggen, pas dan 't volgend hulpmiddeltje toe. Neem een rond stokje en op een bepaalde hoogte steek je 'r ringsom ijzerdraad in, waarvan je de uiteinden ombuigt. Daarin kun je de weerbarstige of slappe takjes hangen, nadat je 't stokje midden in de struik hebt gestoken. Met een beetje handigheid is er van 't stokje zo goed als niets te zien.

Vervangwimpels

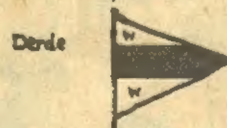
Eerste vervang wimpel

Tweede

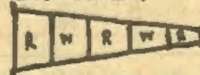

Derde

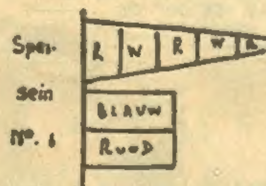

Onderscheidingswimpel.

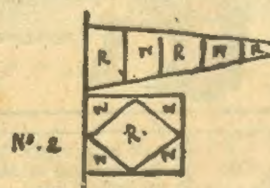
Slotsein Decimaalteken

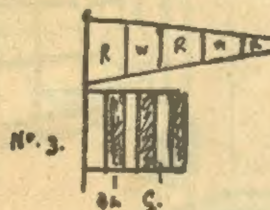
Sein No. 1

No. 2

No. 3.

5 geel blauw

6 wit

7 geel rood

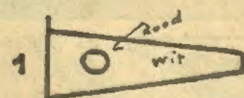
8 wit rood

9 wit zwart rood geel

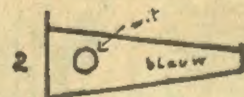
0 geel rood geel

CIJFERWIMPELS

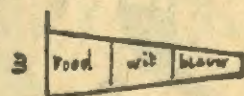
1

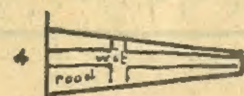
2

3

4

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

BEGIET DE BLOEMEN

73.

